

Milyen nehezen hisz az ember! Természetesen ehhez hozzájárul az is, hogy akar-e hinni, kinek akar hinni és mit akar elhinni. Sajnos az emberi természet úgy van konstruálva, hogy a rációnak előbb elfogad valamit, mint az érzelemnek és a megmagyarázhatatlannak.

A napokban hallottam egy történetet. Vízkeresztkor mise után szentelt vizet kért az egyik néni. Elmondta, hogy ő mindenhova visz szentelt vizet, ha elutazik. A gyermekei autójába is betesz egy kis üveg szentelt vizet, mert ő hiszi, hogy ennek a víznek ereje van. Vele történt, hogy Częstochowába zarándokoltak. A busz, amellyel utaztak, nagyon sokszor elromlott. A szervezők már egy másik buszban gondolkoztak. Ő akkor – amikor leszálltak a buszról – csendesen körbesétálta a járművet, és meghintette szentelt vízzel. Tessék elképzelni – mondta a néni –, onnan kezdve a busszal nem volt semmi baj, sikeresen hazahozta őket. Neki nem kérdés, hogy higgyen a szentelt víz erejében. Én kételkedtem, bár nem mondtam neki, hogy másért is megjavulhatott a busz.

Itt vannak ezek a „szegény” apostolok, akik három évig együtt voltak Jézussal, testközelből ismerték őt, mégis kételkednek. Igaz, hogy a feltámadásról az első hírt Mária Magdolna viszi nekik. Lehetetlennek tartották, amit az asszony mond, hiszen vele járták a kereszttutát, látták megfeszítve, sőt el is temették. Ha visszaemlékeztek volna a Jézussal eltöltött időre, pl. a Jairus lányának, a naimi ifjúnak és a négy nap óta halott Lázárnak feltámasztására, nem kételkedhettek volna! Péter és János tapasztalata is kevés volt, hogy higgyenek. Jézus folyamatosan bizonyítja, hogy él: eszik velük, az emmauszi úton magyaráz, Tamás mégis csak a saját szemének hisz. Meg is kapja, amit kér, megtapinthatja a sebeket. Igaz, nagyon megrendül és meg is szégyenül. Bár Jézusnak nem ez volt a célja. Igaz, a végén egy kicsit kifakad, hiszen már három évig tanította őket, mégis milyen „nehézfejűek” maradtak.

Milyen végtelenül türelmes velünk is az Isten! Elnézi a mi hitetlenségünket, gyengeségünket, okoskodásainkat, és elviseli, hogy nagyképűségünkért ő kényszerül magyarázkodásra és istenségének bizonyítására. Ennek ellenére mennyire bízunk bennünk! Isten végtelen szeretetét bizonyítja, hogy az apostolokra és ránk bízta az evangélium hirdetését az egész világon, minden teremtménynek.

Az apostolok helyében, mi hogyan viselkedtünk volna?

Milyen hittel ültünk volna az asztalnál?

Milyen lett volna a hitünk ott és akkor?

Ma milyen?

Kissné Petrák Erzsébet hitoktató, Levél